

Рѣчните коне се вѣдятъ въ всички рѣки и езера на сръдна и южна Африка, но съвсемъ не въ таково голѣмо количество, както по-рано.

Рѣчните коне твърде много обичатъ водата и излизатъ на суша само въ рѣдки случаи, главно ноще и много рѣдко дене, когато излизатъ на пѣсьннитѣ крайбрѣжия, за да се грѣятъ на слънце. На нѣколко километра отъ „столицата на ада“ — така наричатъ пѣтешественицитѣ гр. Хартумъ — могатъ да се видятъ по брѣговетѣ на рѣкитѣ много следи отъ тѣзи животни. Тѣзи следи сж твърде особени: тѣ иматъ видъ на дълбоко изкопани ями, разположени отъ страни на бразди, прилични на корито. Ямитѣ сж образувани отъ краката на рѣчния конь, а браздата отъ неговия коремъ, който се влачи по земята и оставя отпечатъкъ на глинения брѣгъ. Въ рѣкитѣ рѣчните коне водятъ истински скитнически животъ. Когато водата намалѣе, тѣ на цѣли групи се преселватъ отъ мѣстата, лежащи въ горното течение на рѣката, надолу по нейното течение, и когато горната част на рѣчното корито отново се напълни съ вода, тѣ се прибиратъ обратно. Ако нѣкое мѣсто на рѣката имъ се хареса, тѣ се заселватъ тамъ за дълго. Понѣкога отъ устията на рѣкитѣ отиватъ въ морето.

Рѣчните коне живѣятъ на стада и само старитѣ мъжки живѣятъ сами. Храната имъ е растителна и се състои отъ трева, водни растения, орисъ и корени; прочути сж като много лакоми животни.

По нравъ сж твърде спокойни и миролюбиви и могатъ да живѣятъ заедно не само съ себеподобнитѣ, но дори и съ крокодили, съ които твърде често плаватъ заедно по нѣколко часа. Макаръ да сж тромави и неподвижни, рѣчните коне често започватъ весела игра въ водата, като се гуркатъ и гонятъ